

Дубинський Ілля Володимирович

Біографія

Ілля ДУБИНСЬКИЙ

Дубинський Ілля Володимирович народився 29 березня 1898 року в селі Бутенки на Полтавщині в сім'ї службовця. В 1917 році закінчив Кобеляцьке комерційне училище. Наступного року був прийнятий в місцеву підпільну більшовицьку організацію і добровольцем вступив до партизанського загону під командуванням Упиря.

З травня 1919 року воював проти Денікіна, Врангеля, Петлюри, отаманів Махна, Тютюнника, Палія, командував кавалерійським полком, а згодом кавдивізією Червоного козацтва. Був тяжко поранений. З 1924 по 1927 рік навчався у Військовій академії імені Фрунзе (Москва), після чого служив начальником штабу кав-дивізії (Проскурів), військовим інспектором Наркомосу України (Харків), спецкомісаром Раднаркому УРСР (Київ), командиром важкої танкової бригади (Київ), заступником начальника Вищого бронетанкового училища (Казань).

Літературна діяльність Дубинського почалася в 1923 році, коли він став співробітничати в газеті "Красная звезда" і журналах "Армия и революция", "Война и революция". У 20-30-х роках з'являються друком його книжки, присвячені ратним подвигам Червоної Армії: "Рейды конницы" (1927), "Национальные войска" (1928), "О войне будущего" і "Перелом" (1930), "Залізні бійці" і "Контрудар" (1931), "Відвага" (1932), "Корпус Червоного козацтва" (1932), "Золота Липа" (1933), "Броня Советов" (1936).

У липні 1937 року був репресований у Казані у так званій "справі військових" і заочно засуджений Верховним судом СРСР на п'ять років таборів суворого режиму. Після відбуття покарання зісланий на безстрокове поселення в Сибір, де працював трактористом і комбайнером у Танеєвській МТС Красноярського краю.

Після смерті Сталіна справу Дубинського було переглянуто Верховним судом СРСР, і в липні 1956 року він був повністю відновлений у громадянських правах і військовому званні полковника.

Після звільнення жив і працював у Києві.

Помер 7 жовтня 1989 року.

Олекса Мусієнко

ЛУ 25.07.1991